

KOVÁCS ISTVÁN

Amíg a hó elolvad

Mert vacogás
a kerékkattogás
ha a mezőn
jégből építesz utat
és nem nőhet rajta fű
zúzmarán leng a Nap

Zuhanó katonák alatt
csillag-térképet rombol az este
A csönd ejtőernyőin
hajnalig védik a Holdat
Félig még hősök

félig már holtak

Poharad mögött

színpadi gyertya

de nem úgy gyöngyözik benne a láng
mint kagylók

elhagyott szárnyai közt
süllyedő dáiák

Egyedül vagy
amíg a hó elolvad
s a hófogó sövény
a tél mögött kigyullad

Ablakra préselt ezüstpapír
tükrözi fémes arcod
mint víz a Holdat
az első sziklarajzot

Katonák

Fekete földön vöröslünk,
mint tüzeket tiltó táblán a betűk.
Függőhidak feszülnek közöttünk,
s a víztükörben széttöredezünk.

Elsüllyedünk,
mint a kilőtt hüvelyként villanó napok
s piros források robbannak bennünk,
ha megérintjük az iszapot.

Mellettünk ki lesz majd akkor...?
hogy számon kérjük az éjszakát...?

Az ifjúság álcaruhájában
hány évig
kísértjük még a halált?!

KATONÁK